

Kai Jensen: Da det må siges, at loven om regulering af bymæssige bebyggelser har virket tilfredsstillende indtil nu, og da det også må være rigtigt, som boligministeren har sagt i sin skriftlige fremsættelse, at man ikke på nuværende tidspunkt har tilstrækkelige erfaringer til at kunne stille eventuelle ændringsforslag, skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Paabøl: Også jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Gottschalck-Hansen: Det var ikke ligefrem med udelt begejstring, mit parti i 1949 medvirkede til vedtagelse af loven om regulering af bymæssige bebyggelser, da denne lov jo i visse tilfælde kunne, ja, måtte gribe generende ind i enkelte grundejeres naturlige rettigheder, et forhold, som mit parti selv sagt ikke kan billige. Når vi alligevel tog medansvaret for lovens gennemførelse, skyldes det to omstændigheder. For det første dette, at vi fandt det rimeligt og fuldt forsvarligt, at der fra offentlig side blev truffet foranstaltninger mod et fuldkommen planløst og vilkårligt byggeri i og omkring landets største byer, hvor den store udflytning finder sted og nye kvarterer skabes. Enhver kan se, at en vis samlet plan for byggeriet i disse områder er berettiget og påkrævet. Men en anden og vigtigere årsag til vor tilslutning var den kendsgerning, at der i loven blev nedfældet bestemmelse om, at erstatning skal ydes, såfremt en ejendom er sunket i værdi som følge af en byudviklingsplan.

Derved fik loven en mere ekspropriationsagtig karakter; erstatningsreglen gjorde den mere smidig, og der blev givet garanti såvel mod administrativ vilkårlighed som mod, at de mennesker, der bliver berørt af lovens bestemmelser, kommer til at lide urimelige tab. Man kan da nu også fire år efter lovens ikrafttræden konstatere, at loven stort set har virket tilfredsstillende og efter sin hensigt. Der er, som den højtærede indenrigs- og boligminister oplyser i sin skriftlige fremsættelse, gennemført byudviklingsplaner omkring byerne København, Aarhus, Aalborg og Odense, altså landets fire største byer, og i intet tilfælde har det været nødvendigt at gennemføre planerne ved særlig lov. Jeg

tillægger det stor betydning, at der har været denne overensstemmelse og harmoni mellem de interesserede parter, grundejerne og kommunerne på den ene side, byudviklingsudvalget og byplannævnet på den anden side. De problemer, der har rejst sig, er blevet klaret ad forhandlingens og kompromisets vej, og de grundejere, som har følt sig ramt, har haft adgang til at indanke deres sag for domstolene. Det kan således ikke være vanskeligt at anbefale det foreliggende lovforslag, der kun går ud på en simpel forlængelse og en minimal ændring, den sidste forårsaget af grundlovsændringen. Men da loven nu alligevel er til behandling i dette høje ting, er der et enkelt problem, jeg gerne vil henlede den højtærede indenrigs- og boligministers opmærksomhed på.

I lovens § 4, stk. 1, hedder det:

„En byudviklingsplan skal ved byudviklingsudvalgets foranstaltning hurtigst muligt offentligt bekendtgøres på den i vedkommende kommuner sædvanlige måde. . . .“

Det er jo meget godt med denne offentlige bekendtgørelse på sædvanlig måde; men der findes her i landet adskillige grundejere, som ikke bor på deres parcel eller i umiddelbar nærhed af det område, hvor en zoneinddeling har fundet sted, og som derfor ikke har naturlig mulighed for at blive gjort bekendt med den byudviklingsplan, der er blevet vedtaget. Sådanne grundejere har kun ringe glæde af den rettighed, der ifølge lovens § 14, stk. 6, gives dem til at indbringe sagen for domstolene inden 6 uger, hvis de først på et senere tidspunkt bliver klar over, at deres grund er placeret i en bestemt zone. Det ville formentlig ikke være noget ubilligt forlangende — så meget mere som der er tale om en eengangsforanstaltning — at en direkte meddelelse blev tilstillet de enkelte lodsejere. Når man ifølge lovens § 4, stk. 2, skal underrette landbrugsministeriet, statens ligningsdirektorat og de respektive kommunalbestyrelser om matrikelbetegnelserne på de ejendomme, der omfattes af en godkendt byudviklingsplan, må det også være muligt ved en skriftlig, direkte henvendelse til grundejerne, der jo dog ingenlunde er de mindst interesserede, at meddele, i hvilken af de tre zoner deres grund er placeret.

Jeg skal med disse ord anbefale, at lov-